

Warszawa, dnia 9 lutego 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1420/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anita Jarząbek - Bocian

protokolant: protokolant sądowy Monika Oleksy

po rozpoznaniu dnia 9 lutego 2017 r. w Warszawie

sprawy J. M. ur. (...) w T., syna S. i E.

obwinionego o wykroczenie z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2013 r. poz. 674 ze zmianami oraz z 2014 r. Dz.U. poz. 1146) w związku z art. 87 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2013 r. poz. 674 ze zmianami oraz z 2014 r. Dz.U. poz. 1146) i art. 90 ust. 4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2013 r. poz. 764 ze zmianami oraz z 2014 r. Dz.U. poz. 1146) oraz par. 2 pkt 22 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywani pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę (Dz.U. Nr 155 poz. 919 ze zm. z 2013 r. Dz.U. poz. 1507).

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie

z dnia 22 czerwca 2016 r. sygn. akt IV W 936/15

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie karne wobec J. M. o zarzucone mu wykroczenie umarza; kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka VI Ka 1420/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obwinionego J. M. nie zasługiwała na uwzględnienie choć opisany w niej pod punktem 6 zarzut dotyczący kwestii proceduralnej był słuszny. Jednakże jego charakter i wpływ na treść zaskarżonego wyroku nie była tego rodzaju aby skutkowała postulowanymi przez skarżącego rozstrzygnięciami, a w tym najdalej idącym w postaci zmiany wyroku poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Za trafny należy przyjąć zarzut dotyczący naruszenia prawa procesowego opisany we wskazanej części apelacji, a polegający na nierozpoznaniu wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka D. N. pracownika (...) Urzędu Wojewódzkiego. Faktycznie bowiem wniosek ten został złożony przez obrońcę obwinionego w toku rozprawy głównej i nie rozpoznany przez Sąd I instancji (k.77). Uchybienie to zostało konwalidowane w toku postępowanie odwoławczego (k. 231- 232). Dowód ten pozostał jednak bez wpływu na ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd meriti w sprawie, a zatem na ich prawidłowość. Sąd Odwoławczy podziela bowiem przyjęcie, że zebrane w sprawie dowody nie potwierdziły twierdzenia obwinionego, prezentowanego jako linia obrony, że za zaistniały stan rzeczy winni są pracownicy (...) Urzędu Wojewódzkiego, którzy J. A. – działającej w imieniu obwinionego – udzielili

błędnego pouczenia co do możliwości wykonywania pracy przez cudzoziemców zatrudnianych w jego firmie w okresie oczekiwania przez nich na dalsze zezwolenia na pracę. Twierdzenia te nie znalazły bowiem potwierdzenia w przeprowadzonych dowodach. Powtórzyć należy za Sądem Rejonowym, iż świadek J. A. nie potrafiła wskazać kiedy i od kogo konkretnie miała takie pouczenia otrzymać. Okoliczność ta nie znalazła także potwierdzenia w dowodzie z zeznań świadka R. W., pracownika ww Urzędu, która m.in. zajmował się przedmiotową sprawą i która podała, że pracownicy Urzędu prowadzący tego rodzaju sprawy wiedzieli jakie w tym zakresie obowiązują uregulowania ustawowe i co z nich wynika. Również takich zdarzeń nie potwierdził inny urzędnik tej instytucji - świadek D. N.. Wprawdzie nie pamiętał on okoliczności związanych z przyjmowaniem wniosków dotyczących zatrudnienia cudzoziemców w firmie obwinionego ale zaprzeczył aby dokonujących tych czynności udzielał informacji o jakich zeznawała świadek J. A.. Wiązał to przede wszystkim z zakresem podejmowanych przez siebie działań, które polegały na formalnym jedynie przyjmowaniu i sprawdzaniu tych wniosków, a nie na ich merytorycznej ocena, bo dopiero ta pozwalała na udzielenie takiej informacji, a tym zajmował się inny dział. Jednakże dodał, iż gdyby uzyskał informację, że pracownik przepracował sześć miesięcy i zmienia pracodawcę to nie udzieliłby informacji, iż do czasu uzyskania nowego zezwolenie na pracę może on dalej legalnie pracować (k.232). Mając zatem za podstawę wszystkie dowody zebrane w sprawie słusznie uznał Sąd Rejonowy, iż te wyjaśnienia oskarżonego o wprowadzeniu w błąd przez urzędników nie znalazły potwierdzenia i stąd na wiarę nie zasługiwały. Sąd Odwoławczy podziela także inny niezwykle ważny argument przywołany przez Sąd I instancji, a w oparciu, który także uznana została wina obwinionego. Chodzi o to, że w każdym z oświadczeń o zamiarze powierzenia wykonywania pracy złożonych w imieniu obwinionego w urzędzie wyraźnie wskazany był okres na jaki, na tej podstawie, cudzoziemcy mogą świadczyć pracę oraz to, iż osoby podpisane pod tymi wnioskami, a działające w imieniu obwinionego potwierdziły, że zapoznały się z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. Jeżeli istniały po stronie obwinionego lub osób działających z jego upoważnienia jakiegokolwiek wątpliwości interpretacyjne dotyczące tych zagadnień, to obowiązkiem obwinionego jako pracodawcy było ustalenie tego stanu rzeczy w sposób pewne i ich nie budzący. Tymczasem żadna interpretacja, czy wyjaśnienie na piśmie sporządzone przez pracowników ww Urzędu miejsca nie miały. Sam zaś fakt, że urzędnik „pomagał rozwiązać zaistniałą sytuację” wcale nie musiał oznaczać, że ci źle udzielili pouczenia, tylko, że faktycznie taka sytuacja zaistniała i wskazał jak należy ją praktycznie rozwiązać.

Reasumując - wbrew podniesionym w apelacji zarzutom kompleksowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że ustalenia faktyczne, jakie na jego podstawie poczynił Sąd I instancji, są prawdziwe i odpowiadające tym dowodom. Sąd ten nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania (poza uchybieniem podanym wyżej - konwalidowanym), ani nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych, przeprowadził niezbędne dla prawidłowego wyrokowania dowody i tak zgromadzony materiał ocenił w sposób wszechstronny oraz pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej. Sąd Rejonowy dokonując analizy – z poszanowaniem wyżej wskazanych zasad procesowych - zgromadzonego materiału dowodowego prawidłowo ustalił stan faktyczny. Z tych też przyczyn wniosek obwinionego J. M. o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie nie mógł zostać uwzględniony.

W sprawie zachodziła jednak konieczność wydania przez Sąd Odwoławczy rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym gdyż niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych w apelacji zarzutów stwierdzić należy, że obecnie zachodzi w sprawie bezwzględna przyczyna odwoławcza, o jakiej mowa w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w., ponieważ w odniesieniu do zarzucanego obwinionemu wykroczenia nastąpiło przedawnienie orzekania, co stanowi ujemną przesłankę procesową określoną w art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.w. Zgodnie bowiem z art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, przy czym jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Czyn zarzucany obwinionemu został popełniony (najdalej) w dniu 11 stycznia 2015r., przy czym w okresie roku od jego popełnienia wszczęto postępowanie. W tej sytuacji karalność wykroczenia zarzucanego obwinionemu ustala z upływem 2 lat od daty jego popełnienia, a więc w dniu 11 stycznia 2017r.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i postępowanie w stosunku do obwinionego umorzył. O kosztach postępowania w sprawie orzeczono na podstawie art. 118 § 2 k.p.w., obciążając nimi Skarb Państwa.